

Arrest

nr. 97 739 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. FALLA, die loco advocaat R.-M.SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2.Op 30 november 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Op 16 december 2011 wordt aan verzoekende partij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Bij arrest nr. 78 413 van 29 maart 2012 wordt het beroep tegen de beslissing tot onontvankelijkheid door de Raad verworpen.

1.3.Op 20 juni 2012 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

1.4.Op 4 oktober 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.3. vermelde aanvraag. Aan verzoekende partij wordt tevens op 11 oktober 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit vormen de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.06.2012 werd ingediend door:

{..}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft de bewering dat haar zus in België zou wonen en de Belgische nationaliteit zou hebben; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van International Crisis Group, Human Rights Watch en verscheidene andere artikels; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Ivoorkust en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene is volledig geïntegreerd, is werkwillig en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9§2 van de wet van 15.12.1980.{..} “

De tweede bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van {..}, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde: {..} het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten {..}

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“EN CE QUE l'acte attaqué considère que les éléments invoqués par la partie requérante dans le cadre de la recevabilité de la demande d' autorisation de séjour qu'elle a introduite ne constituent pas des circonstances exceptionnelles. Que le fait que la partie requérante vive chez sa sœur de nationalité belge ne constitue pas une circonstance exceptionnelle et n'empêche pas un retour – temporaire – au pays d'origine pour y introduire sa demande d'autorisation de séjour.

ALORS QUE la demande d'autorisation de séjour de la partie requérante était scindée en deux chapitres :

Que le premier chapitre s'intitulait « Buitengegone omstandigheden ; arbeidsovereenkomst en situatie Ivoorkust » ou le requérante exposait les deux éléments qui l'empêchaient de retourner dans son pays d'origine pour y introduire a demande, c'est-à-dire le fait qu'elle soit titulaire d'un contrat de travail et qu'elle perdait indéniablement cette possibilité en cas de retour dans son pays d'origine et le fait qu'elle risquait de subir des traitements inhumains et dégradants au vu de la situation actuelle en Côte d'Ivoire ; Que le second chapitre s'intitulait « gegrondheid van de aanvraag » ou la partie requérante exposait les éléments qui justifiait l'octroi d'une autorisation de séjour : dans le cas d'espèce, son intégration en Belgique, la présence de sa sœur belge sur le territoire ainsi qu'à nouveau, son contrat de travail et la situation en Côte d'Ivoire ;

Que, pourtant, « Par « circonstances exceptionnelles, il faut entendre « toute circonstance qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour » ; Que « cette même jurisprudence précise qu'une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980, requiert un double examen de la part de l'autorité, à savoir, d'une part, la recevabilité de la demande elle-même, eu égard aux circonstances exceptionnelles invoquées et, d'autre part, le fondement même de la demande de séjour. Ce n'est que lorsqu'elle conclut à la recevabilité de la demande en raison des circonstances exceptionnelles invoquées que l'autorité doit ensuite se prononcer sur le fondement de la demande » ;

Qu'il ressort de la décision attaquée que la partie adverse a analysé également le fond de la demande (la présence de sa sœur belge sur le territoire), tout en la déclarant irrecevable ;

Que la partie adverse a, par conséquent, violé l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Qu'en effet, l'article 9bis de la Loi précité établit une procédure particulière en cas de circonstances exceptionnelles ;

Qu'il ne lui appartenait pas de se prononcer sur le fond de la demande tout en la déclarant irrecevable ; ET ALORS QUE tout en examinant ce point (présence de sa famille belge sur le territoire), la partie reconnaît implicitement que la requérante entretient bel et bien une vie privée et familiale sur le territoire belge, protégée par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et

des libertés fondamentales mais s'abstient cependant, de motiver les raisons pour lesquelles cette vie privée en familiale ne doit pas être protégée dans le cas d'espèce ;

Qu'en conséquence, la partie adverse viole l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, de même qu'elle restreint artificiellement la portée de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 et manque à son obligation de motivation formelle et adéquate.

Que la durée du séjour de la partie requérante sur le territoire, à savoir 4 ans ainsi que l'établissement de ses attaches sociales, affectives et professionnelles en Belgique démontrent largement l'existence d'une vie privée dans le chef de la partie requérante, au sens de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales.

Qu'en effet selon la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme, cette disposition impose aux autorités publiques de s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie familiale mais également d'agir activement afin de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie de famille (X, La mise en œuvre de la Convention Européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune Barreau, Bruxelles, 1994, p. 95).

Qu'il s'agit, en conséquence, pour la partie adverse de déterminer dans quelle mesure elle a à faire à une vie privée et familiale au sens de la disposition précitée et ensuite dans quelle mesure sa décision pouvait opérer une ingérence dans cette vie privée qui ne soit pas disproportionnée.

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a considéré, pour ce qui concerne la conception de la vie privée au sens dudit article 8, qu'il n'est « ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de « vie privée ». Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » ou chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables » (C.E.D.H., arrêt Niemietz/ Allemagne du 16 décembre 1992).

Que la vie privée de la requérante en Belgique étant avérée, il n'est envisageable pour la partie adverse de ne la restreindre que par une mesure qui serait « nécessaire dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elles doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un « besoin social impérieux » et par des motifs « pertinents et suffisants ». En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » (R.ERGECE, « Protection européenne et internationale des Droits de l'Homme », Mys & Breesch éditeurs, Gand, 2000, p. 120).

DE TELLE SORTE QUE l'acte attaquée doit être annulé et, entre-temps, suspendu."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt uiteengezet dat verzoekende partij niet aangeeft op welke manier het feit dat haar zus in België verblijft haar verhindert haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen, de terugkeer vormt verder geen breuk in de familiale relatie maar slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, dat de

verzoekende partij blijft steken in beweringen die niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 EVRM te kunnen vaststellen en dat ook de verwijzing naar rapporten zonder persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar is bij terugkeer evenmin aanzien kan worden als buitengewone omstandigheid. Verder wordt aangegeven dat de elementen betreffende de integratie van verzoekende partij behoren tot de grond van haar aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook in de tweede bestreden beslissing wordt de juridische grond aangegeven, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name is zij niet in bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijf-

plaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.4. Uit haar aanvraag van 20 juni 2012 blijkt dat verzoekster als buitengewone omstandigheden aanhaalde:

- het feit dat zij een arbeidsovereenkomst heeft onder opschortende voorwaarde van een machtiging tot verblijf en toekenning van een arbeidskaart B,
- de levensgevaarlijke situatie aan de Ivoorkust.

3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat aangaande deze elementen het volgende werd geoordeeld: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzing naar rapporten van International Crisis Group, Human Rights Watch en verscheidene andere artikels; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Ivoorkust en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. De overige aangehaalde elementen (betrokkene is volledig geïntegreerd, is werkwilleg en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9§2 van de wet van 15.12.1980. {...}”. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij volgend motief niet betwist: “De overige aangehaalde elementen (betrokkene is volledig geïntegreerd, is werkwilleg en legt een arbeidsovereenkomst en diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9§2 van de wet van 15.12.1980. {...}”*

3.6. Verzoekende partij meent dat een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorligt omdat ook de gegrondheid van haar aanvraag werd beoordeeld, met name het feit dat haar zus zich op het Belgisch grondgebied bevindt.

Verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat elementen, laat staan welke elementen die zij in haar aanvraag aanvoerde als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag. De vaststelling bovendien dat de verwerende partij volledigheidshalve de elementen aangevoerd ten gronde mede heeft beoordeeld in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek, met name als buitengewone omstandigheden, en niet, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk tracht voor te houden, in het kader van een gegrondheidsonderzoek, kan geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen werden onderzocht en – zoals ook blijkt uit de bespreking van het tweede middel – de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die haar verhinderen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst in te dienen. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd de gegrondheid van de aanvraag in geen geval beoordeeld.

3.7. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip “privéleven” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.9. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift al vier jaar op het Belgisch grondgebied te verblijven, dat zij hier familie heeft alsook dat zij een privéleven heeft uitgebouwd.

3.10. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een zus heeft die in België verblijft. Verder blijkt dat zij een arbeidsovereenkomst voorlegde onder voorwaarde dat haar verblijf geregulariseerd werd en enkele verklaringen van kennissen. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij in het verleden – met name op 16 december 2011 – reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekend heeft gekregen, waar zij geen gevolg aan heeft gegeven.

3.11. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

De verzoekende partij baseert zich op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar zus die op het Belgische grondgebied verblijft. De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij afhankelijk is van haar zus, zodat niet kan besloten worden dat het door verzoekende partij aangehaalde gezinsleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om te oordelen dat de verplichting tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen geen breuk betekent in de familiale relaties maar slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied

3.12. Wat het bestaan van een privéleven betreft

Daargelaten de vraag of verzoekster gewag kan maken van een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM – immers blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied werd toegelaten, zij reeds een eerder bevel om het grondgebied te verlaten gewoon heeft genegeerd en zij slechts een arbeidsovereenkomst onder voorwaarde van regularisatie voorlegt waarop zij zich bezwaarlijk kan beroepen om gewag te maken van het hebben van een privéleven in België en bovendien, de verklaringen van kennissen dermate algemeen en nietszeggend zijn zodat ernstig vragen kunnen gesteld worden bij de beleving van een effectief privéleven op het Belgische grondgebied, dit te meer in het licht dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290) – dient alleszins gesteld dat voor zover toch dient te worden aangenomen dat verzoekster kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot en het verblijf op het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten.

Aangezien het in casu een verzoek tot eerste toegang betreft is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privéleven te handhaven.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er in voormeld geval en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd als zou het voor een staat de algemene verplichting inhouden om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met de loutere stelling van de verzoekende partij dat *“la durée du séjour de la partie requérante sur le territoire, à savoir 4 ans ainsi que l'établissement de ses attaches sociales, affectives et professionnelles en Belgique démontrent largement l'existence d'une vie privée dans le chef de la partie requérante”*, maakt zij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet elders kan uitbouwen.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft aldus in redelijkheid besloten dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die haar verhinderen haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in haar land van herkomst in te dienen.

3.13. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

3.14. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.15. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 EVRM

Verzoekster betoogt als volgt:

“EN CE QUE la partie adverse considère que, concernant la violation de l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, la partie requérante n'apporte pas des éléments de preuve qu'elle pourrait subir des traitements inhumains et dégradants en cas de retour en Côte d'Ivoire et que les rapports internationaux cités par la partie requérante ne constituent pas des circonstances exceptionnelles étant donné que ces derniers n'apportent pas de preuves que la vie de la requérante serait en danger (personnellement) en cas de retour temporaire en Côte d'Ivoire.

ALORS QUE la situation en Côte d'Ivoire reste particulièrement tendue et dangereuse ; Qu'en effet, le service des affaires étrangères belge met en garde : « Toutefois, des milliers d'armes de guerre qui avaient été distribuées au sein de la population civile n'ont pas encore été restituées. Le nombre de braquages armés semble en hausse à l'intérieur du pays et il convient d'être très vigilant lors d'un séjour en Côte d'Ivoire, de bien se renseigner avant de se déplacer, et d'éviter les déplacements qui ne sont pas indispensables.(..) Depuis le début du mois d'août, un certain nombre d'affrontements violents entre

les forces de sécurité ivoiriennes et des assaillants armés ont eu lieu dans plusieurs régions du pays. Les civils n'ont pas été visés, mais nous conseillons cependant aux Belges présents dans le pays de redoubler de prudence et de se conformer aux consignes de sécurités habituelles »

Que la situation en Côte d'Ivoire reste très fragile « en raison de la difficulté de l'Etat à imposer son autorité sur le territoire » ; Que selon un article paru sur le site Internet du journal le monde au mois de septembre 2011, le pouvoir de la kalachnikov reste de mise en Côte d'Ivoire ; Que les violences et les atteintes aux droits humains se sont poursuivis après l'arrestation de Laurent GAGBO ; Qu'à Abidjan, il semblerait que les Forces Républicaines de Côte d'Ivoire sont armés jusqu'aux dents et imposent la loi de la violence aux citoyens qui ont en ont peur ; Qu'ainsi, il serait totalement contraire à l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'homme de refuser un titre de séjour à Monsieur O. {...} au vu de la situation actuelle dans son pays d'origine.

DE TELLE SORTE que l'acte attaquée doit être annulé et entre-temps, suspendu."

3.16. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.17. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich bij haar aanvraag om verblijfsmachtiging vergeenoegd heeft met de algemene stelling dat de levensgevaarlijke situatie in Ivoorkust haar niet toelaat terug te keren waarbij zij verwijst naar een artikel van International Crisis Group, van Human Rights Watch en andere artikels. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft hieromtrent het volgende geoordeeld: *"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de verwijzing naar rapporten van International Crisis Group, Human Rights Watch en verscheidene andere artikels; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Ivoorkust en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst."*

3.18. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster een theoretische uiteenzetting geeft over artikel 3 van het EVRM, waarna zij wijst op de algemene toestand in haar land van herkomst, met name Ivoorkust. Zij staft deze algemene toestand met een aantal artikelen. De loutere verwijzing naar algemene rapporten volstaat evenwel niet. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en naar algemene rapporten volstaat niet. Verzoekster moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haren hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

3.19. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft aldus in redelijkheid geoordeeld dat de door verzoekster aangevoerde situatie in haar land van herkomst niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.20. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.21. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER